

Като се връщаше въ дома замислена, тя срѣщна злата си съсѣдка, която щѣше да се качи въ файтонъ, за да направи обикновената си разходка. Завистливата съсѣдка се спрѣ като вкаменена, втреничи очи въ бѣдната шивачка и попита:

— Каква е тая работа? Нали вчера си остригахте косата?

— Да, остригахъ я, — отговори вдовицата, — но за една нощ пакъ израстна.

— Не мислете, че съмъ толкова глупава, — извика злата богаташка, — нима това е възможно?

— Г-нъ бръснарътъ ми изми бръснатата глава съ нѣкаква-си чудна вода; затова коситѣ ми отново израстнаха тѣй скоро. Тѣзи сж още по-гъсти и по-дълги отъ другитѣ.

Злата жена не каза по-вече нито дума, съ завистъ погледна съсѣдката си, която стана отново много по-красива отъ нея, и побърза да иде при бръснаря.

— Не обичате ли да купите коситѣ ми? — попита тя, като влизаше въ бръснарницата, безъ да поздравя.

Малкиятъ грѣблю я погледна съ малкитѣ си черни очи и отговори:

— Вашитѣ коси не сж хубави. Немога нищо да ви дамъ за тѣхъ.

Тя скри гнѣва си и каза:

— Ще ви ги дамъ безъ пари. Ще ви ги подаря. Само ги острижете.

— За какво искате това? — попита той.

— За туй, защото искамъ да ми израстнатъ други още по-гъсти и по-дълги, каквито сж на моята съсѣдка, шивачката. Нима е справедливо що-